

Velecenjeni g. Doropoljski!

Ne zamerite, da se nisem prej oglasil, nisem še namreč dolgo naročen na vaš cenjeni list. Hodim v 5. razred osnovne šole pri Mariji Snežni na severni meji. Ker me »Zvonček« jako zanima, želim, da bi bilo tudi moje pisemce v njem. Gotovo se še najde kak prostorček. Da se pa med kotičkarji bolj ustrdim, Vam pošljem tudi kratko pesemco o našem neodrešenem Trstu!

Kje si zdaj ti, Trst ogromni, kje slava tvoja in sijaj?

Prevzel te tujec je lakomni, ki s tabo se ponša zdaj.

Kam prišla je Gorica solčna in tvoja hčerka Adrija? — Ali vaju je zanesla Soča na dnu morja Jadranskega?

A tudi vam bo zasijala zlata svoboda, pravica bo pregnala Laha krutega!

Alojzij Kolbič.

Odgovor:

Ljubi Alojzij!

Tvoje »pesem« sem natisnil v tekočih vrstah, ker je tako bolj razvidno, kaj hočeš povedati o Trstu. Da bi se le kmalu tako zgodilo, kakor praviš v zadnjem odstavku!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Že četrto leto sem naročen na »Zvonček«, ki ga rad čitam in ga tudi vsak mesec težko pričakujem. Z veseljem prebiram mične pesmi in povesti. Da bi še mnogo let živeli in še mnogo »Zvončkov« natisnili! Drugič kaj več.

Iskreno Vas pozdravlja

Franc Planinc,
učenec 6. razreda v Celju.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Zgoraj si napisal kar dva klicaja. Ker pa že en klicaj zadošča, sem drugega prečrtal. Zahvaljam Te za dobro željo! Dolgo življenje in mnogo uspešnega dela želim tudi jaz Tebi!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Mnogokrat sem Vam že hotel pisati, pa sem vselej odložil. Naročen sem prvo leto na »Zvonček«. Meni najbolj ugaja povest o beli Ljubljani, ker me zanima zgodovina. Komaj čakam dne, ko imamo v šoli zgodovino.

Srčno Vas pozdravlja

Vaš

Stanko Prus,
učenec 3. razreda v Metliki.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Zgodovina je učiteljica narodov! Ona nam kaže pota propasti vsega slabega in pot napredka vsega dobrega. Naša bela Ljubljana se je razvila že v prelepo mesto, pa jo čaka še velika in slavna bodočnost v ponos vseh Jugoslovenov!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Zvončkarji dvorazredne osnovne šole v Mavčičah smo se dogovorili, da bomo tudi mi pošiljali svoja pisma v Vaš kotiček. Ali jih boste hoteli sprejeti? Jaz bi Vam vedela marsikaj povedati o tem, kar slišim iz ust sestre Simona Jenka. Naša soseda je to in večkrat jo obiščem. O »Hudem Klukcu« mi je veliko povedala. Vse sem zapisala

in potem prečitala v šoli. Vsi otroci so prav radi poslušali.

Če bi tudi Vi hoteli vedeti kaj o »Hudem Kljukcu«, lahko zveste od mene. Sporočite mi, prosim, če so Vam ljuba moja pisma.

Ivanka Vrhovnikova,
učenka II. razr. 2. odd.

Odgovor:

Ljuba Ivanka!

Razume se, da bi rad to, kar veš Ti o »Hudem Kljukcu«, čul tudi jaz, pa tudi vsem Zvončkarjem bi bilo brez dvoma to všeč. Stori torej, da ta znamenitost ne ostane znana samo ozkemu krogu Tvojih součencev!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Kakor veste, na naši šoli v Mavčičah prejema 20 otrok »Zvonček«. Kako željno ga vsakokrat pričakujemo! Nič se ne čudim, da ga tudi drugod tako radi čitajo.

Morda Vas bo, gospod Doropoljski, zanimalo, da sem doma v bližini sestre Simona Jenka. Stara je že čez 81 leto. Živi v veliki kem uboštvu. Rekla je, da si še kave ne more nikoli kupiti. Vsa se trese. Gotovo je na živcih bolna. Povedala mi je, da je svojemu bratu rekala »šmonca«. Simon Jenko je bil mojega očeta stric.

Vem, da Vam ne ugajajo dolga pisma, zato končujem ter Vas presrčno pozdravljam.

Ljudmila Jenkova.

Odgovor:

Ljuba Ljudmila!

Kako znamenitega sorodnika imaš! Lahko si ponosna nanj, saj je Simon Jenko, pesnik Sorškega polja, eden naših najglavnejših pesnikov. Bil je pa tudi navdušen Slovan, ki je v prekrasni svoji pesmi »Molitev« dal izraza svojemu globokemu slovanskemu mišljenju: »Ti, ki si ustvaril nas kot listja, trave, čuj nas, večni Bog!...« Kako slovesno, vzvišeno in navdušeno se glasi ta njegova pesem!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Že iz zgodnje mladosti z veseljem prebiram »Zvonček«. Vzljubila sem ga še doma, ko sem posečala osnovno šolo v naši beli Ljubljani. Sedaj bivam že drugo leto v »Zavodu angleških dam« v Meranu, daleč od mile domovine. Lahko si mislite, s kakšnim veseljem prebiram tu v daljni tujini Vaš ljubki list »Zvonček«. Vedno ga pričakujem z veliko nestrpnostjo. Pošilja mi ga iz Ljubljane moj brat.

Nas je tukaj dvajset Jugoslovenk. Od teh nas je največ Slovenk, dve Hrvatice iz Opatije, druge pa iz Zagreba in ostale Hrvatske. Ko bi Vi videli, kakšno veselje zavlada med mojimi tovarišicami ob prihodu »Zvončka«! Vse se pulijo za njega, katera ga bo od mene prej dobila. Neizrečeno se že veselim velikih počitnic, ko pridem domov v ljubljeno Jugoslavijo.

Prosim Vas, da natisnete to moje pismo v svojem kotičku. Zahvaljujem se Vam že vnaprej za prijazno objavo tega pisma v »Zvončku«.

Prijazno Vas pozdravlja

Marica Dolničarjeva,
učenka I. raz. meščanske šole v Meranu.

Odgovor:

Ljuba Marica!

»Ljubo doma, kdor ga ima!« Resničnost teh besed občutiš posebno Ti, ki si daleč z doma, kamor Te vedno vleče srce. Dom ceniš toliko bolj, kolikor dalje si od njega. Nima ves svet lepšega kraja, nego je domačija. Domovina — mili kraj! Blažen, kdor jo ima in pozna.

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Zagonetni kvadrat.

Sestavlil J. W.

a	a	a	a	e
i	i	k	k	l
l	o	o	o	o
p	p	r	r	r
r	r	s	s	v

Iz gornjih črk sestavi pet besed, ki jih čitaj vodoravno in navpično. Besede pomenijo: 1. ime meseca; 2. vrsto žita; 3. glodavko; 4. reko na Bolgarskem; 5. reko v Franciji (slovenska oblika).

Rešitev prihodnjič.

Rešitev posetnice v 1. številu.

Karel Pajevce je prekajevalec, Notvor je Trnovo.

V kotičkovem zabavniku imen rešilcev ne priobčujemo.

